

Een fijne neus

Ooit had ik de onverklaarbare gedachte dat ik dolgraag operatieassistent wilde worden. Het leek me onwijs tof om samen met een chirurg boven een opengesneden darm te hangen terwijl hij mij voor stront uitmaakt.

Met dat ideaal in mijn achterhoofd schreef ik drie geweldige sollicitatiebrieven voor een opleidingsplaats tot operatieassistent, waardoor niemand mij kon weigeren voor een gesprek. Tijdens het eerste gesprek hadden vier mensen tegenover mij plaatsgenomen. Drie van hen bestookten mij met vragen, terwijl de vierde zich meer in zijn neus leek te willen verdiepen. Althans, met zijn vinger dan toch.

De voorspelling die ik had gedaan aan de hand van mijn basiskennis van de non-verbale communicatie werd bevestigd: ik zou niet aangenomen worden. Hoewel de overige twee gesprekken met minder desinteresse verliepen werd ik ook daar afgewezen.

De voornaamste reden was dat ik te jong was. Wat ik *an sich* een plausibele verklaring vond. Ik zou er zelf ook niet gerust op zijn als iemand met een kleutergezicht kwam helpen om je open te snijden.

Twee maanden later had ik een havodiploma op zak, maar geen vervolgopleiding gevonden. Net als veel anderen had ik een jaar te overbruggen. Waar die anderen fantastische dingen deden als een grote rondreis door Australië, koos ik voor een jaar vwo om ouder te worden.

Ondanks het feit dat het mijn opzet nooit is geweest om het vwo af te ronden, was het geenszins een slechte leerplek. De berg nieuwe klasgenoten die me werd aangeboden was in zekere zin een prima manier om vijftig keer een handdruk die zelfvertrouwen uitdrukt te oefenen.

Een nieuw sollicitatiegesprek volgde. Ik had er alle vertrouwen in, niemand kon ontkennen dat ik ouder was geworden. De vierkoppige commissie was grotendeels dezelfde als het voorgaande jaar. Ik gaf handen die zelfvertrouwen uitdrukten en verklapte mijn naam in ruil voor die van hen. Als laatste groette ik de man met de neus. Hij gaf me mogelijk zijn peuterhand en ik hoopte dat ik de eerste sollicitant van die dag was. Ik kreeg een stoel en koffie aangeboden, daarna begonnen de vragen.

Dat jaar stak hij twee vingers in zijn neus.

Roel van Meerendonk, 2009